

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce **J. D., Z.**, zastoupeného Mgr. Jitkou Zderčíkovou, advokátkou, se sídlem Nuselská 98, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2013, č. j. KUZL 72696/2013, sp. zn. KUSP 60480/2013 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 1. 2014, domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje,

odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12. 11. 2013, č. j. KUZL 72696/2013, sp. zn. KUSP 60480/2013 ÚP-Ha (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Ostroh, odboru výstavby a životního prostředí (dále jen „stavební úřad“) ze dne 17. 7. 2013, č. j. SÚ-MIK-16-NAŘ-501/2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odstranění stavby“) a žalobce se dále domáhal náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad za použití ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), nařídil žalobci odstranění stavby „maringotka bílé barvy na kolech o rozměrech cca 6,0 x 2,0 m, suché WC – palubkový obklad, návěs nákladního automobilu bílé barvy o rozměrech cca 5,0 x 2,0 m a výšce 2,0 m“ (dále jen „stavba“) umístěné na pozemku parc. č. 3729/4 v k. ú. Chylice, provedené bez rozhodnutí stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Současně stavební úřad uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení a podle ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona uložil žalobci předložit stavebnímu úřadu před zahájením odstranění stavby návrh technologického postupu prací při odstranění stavby. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť předně žalobce nebyl poučen o možnosti podat tuto žalobu, došlo tak k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

[4] Žalobce dále konstatuje, že je vůči němu vedena pokoutná kampaň a to v tom, že jiní vlastníci chat a jiných objektů, které jsou umístěny na pozemcích, které jsou ve stejném režimu jako pozemek žalobce (ochranné pásmo vodního zdroje 2. stupně), nejsou žádným způsobem omezováni a žalobce je tak diskriminován, protože k němu stavebnímu úřad zvolil jiný přístup.

[5] Žalobce dále uvádí, že maringotky nejsou na předmětném pozemku umístěny permanentně, ale s ohledem na nutnost pozemek udržovat, tj. v letních měsících, kdy je prováděna údržba okolních ploch. Maringotka je dle žalobce užívána i na údržbu jiných pozemků a je několikrát do roka přesouvána. Dle žalobce splňuje maringotka režim tzv. převozních značek. Žalobce se dovolává zásady legitimního očekávání, zásady rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady předvídatelnosti.

[6] Rozhodnutí správního orgánu je nezákonné i z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť dle žalobce tvrzení uvedené v rozhodnutí o tom, že v jiných obdobných případech mělo být rozhodnuto obdobně, není doloženo konkrétními případy.

III. Vyjádření žalovaného, replika žalobce a další vyjádření účastníků k věci

[7] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 13. 3. 2014, odkázal na napadené a prvostupňové rozhodnutí a nad jejich rámec uvedl, že splnil své veškeré zákonné poučovací

povinnosti ve smyslu správního řádu, a že nemá poučovací povinnost stran možnosti podání žaloby. Také se nezakládá na pravdě, že by správní orgány povolily stavbu jiných chat v předmětné lokalitě, a rozhodně se nezakládá na pravdě, že by správní orgány postupovaly v obdobných případech rozdílně, což žalovaný dokládá jinými řízeními o odstranění obdobných staveb v území. Také tvrzení žalobce, že maringotky nejsou na předmětném pozemku umístěny permanentně, neodpovídá skutečnosti, což dokládá konkrétními skutkovými okolnostmi a podklady založenými ve správním spise. Předmětnou maringotku pak z důvodu jejího technického řešení nelze rozhodně považovat za „převozní značku“ ve smyslu ustanovení § 15 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel.

[8] Žalobce, ve své replice, doručené soudu dne 7. 5. 2014, uvedl, že stavební úřad nepostupoval při kontrolní prohlídce dne 20. 11. 2012 v souladu se zákonem, neboť vstoupil na pozemek žalobce bez jeho vědomí, nebyly přitom splněny podmínky dle ustanovení § 172 odst. 2 až odst. 6 stavebního zákona, neboť tento důkaz (zápis z kontrolní prohlídky) nebyl opatřen v souladu se zákonem. Žalobce tedy namítá, že není možné rozhodnout ve věci na základě důkazu, který byl opatřen v rozporu se zákonem, když jiný důkaz správní orgán nepředložil. Dále žalobce odmítá, že by maringotka stála na daném místě dlouhodobě. S uvedenou je průběžně manipulováno a nestojí trvale na stejném místě. Dále se žalobce dovolává ustanovení § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona, kdy trvá na tom, že na uvedeném místě nestála „stavba“ nikdy déle než 30 dnů. Dále žalobce k zásadě legitimního očekávání navrhuje, aby k důkazu byla vyžádána od stavebního úřadu Uherský Ostroh kompletní dokumentace k dělení pozemku č.p. 2749 v k. ú. Chylice, když se z této dokumentace podává, že dělení bylo povoleno pouze s tím, že pozemky budou propojeny společnou cestou, která bude sloužit také pro svoz komunálního odpadu. K prokázání tvrzení o tom, že není přistupováno správním orgánem ke všem stejným způsobem, trvá žalobce na připojení správních spisů vyjmenovaných v replice. Žalobce se dovolává zásady legitimního očekávání a zásady rovného přístupu k dotčeným osobám a zásady předvídatelnosti a navrhuje dodat přehled pochybení a správních řízení, včetně jejich výsledků se společností DOBET, a.s., ze kterého bude patrné, jakým způsobem tento subjekt při těžbě postupuje. Žalobce považuje za předběžnou otázku legálnost „Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2“, když tato byla vyhlášena dodatečně a vztahuje se na lokalitu, ve které probíhá intenzivní těžba a konečně žalobce namítá, že pokud se týká předmětného pozemku, tak tento je veden v územním plánu obce jako vodní plocha, i z toho důvodu je celý postup žalovaného nekonstruktivní.

[9] Žalobce, ve svém dalším vyjádření, doručeném soudu dne 25. 1. 2016, v převážené části zopakoval svou argumentaci z podané žaloby a repliky a dodal s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, že není možné v daném řízení uplatnit koncentraci řízení tak, jak tak učinily správní orgány. Pokud jde o stanoviska dotčených orgánů, považuje tato žalobce za nedostatečná. Žalobce dodává, že Veřejnou vyhláškou ze dne 16. 6. 2006 vydanou Městským úřadem v Uherském Hradišti byla vymezena podmínka související s řízením (předložení studie využití vodních ploch v dobývacím prostoru), a žádá, aby byl tento koncepční dokument dodán do spisu. Stanovisko Obvodního báňského úřadu je také nepřezkoumatelné a předmětná stanoviska jsou ve vzájemném rozporu. Žalobce dále dodává, že v maringotce jsou umístěny úly a postupem žalovaného dochází k zásahu do vlastnických práv žalobce. Konečně pak žalobce dodává, že

opět došlo k porušení zásady předvídatelnosti rozhodování, neboť je žalobci známo, že v předmětném území došlo v roce 2015 ke kolaudaci dvou objektů a proto žádá stavební úřad o doložení této informace do spisu. Žalobce setrvává na svém procesním návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

[10] Žalovaný, ve svém přípisě, doručeném soudu dne 26. 1. 2016, odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí, s tím, že zdůrazňuje, že žalobce nutnost provedení důkazu ohledáním na místě ani nenavrhl. Do soudního spisu pak dodal kopie ortofotomap z let 2008, 2012 a 2014, dokreslujících trvalost předmětné nepovolené stavby a její umístění na konkrétním pozemku ve vlastnictví žalobce. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[11] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[13] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[14] Nejprve se soud vyjádří k žalobní námitce uvedené v bodě [3] tohoto rozsudku. Ustanovení § 68 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) stanoví, že v poučení se uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Vzhledem k tomu, že proti napadenému rozhodnutí nebylo možné podat odvolání (jednalo se o rozhodnutí o odvolání – srov. ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu, které stanoví, že proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat) a možnost podat žalobu vyplývá přímo ze zákona (srov. ustanovení § 65 s.ř.s.), neměl žalovaný žádnou zákonnou povinnost poučit žalobce o možnosti podat správní žalobu a jím dané poučení v napadeném rozhodnutí tak bylo zcela zákonné. Žalobní námitka je tak **nedůvodná**. Nadto soud dodává, že o její zjevné účelovosti svědčí ten fakt, že žalobce, zastoupen právním profesionálem, žalobu podal v zákonné lhůtě a s potřebnými náležitostmi.

[15] Žalobní námitky vztahující se k postupu stavebního úřadu při místním šetření soud důvodnými neshledal, na druhé straně se však nemohl zcela ztotožnit ani s postupem

(a tvrzením) žalovaného v tom, že stavební úřad byl oprávněn k provedení místního šetření, aniž by žalobce k němu přizval nebo ho o něm uvědomil.

[16] Podle ustanovení § 172 odst. 1 stavebního zákona „*pověřený zaměstnanec stavebního úřadu, (...) pokud plní úkoly podle tohoto zákona, je oprávněn vstupovat na cizí pozemky, stavby a do staveb s vědomím jejich vlastníků při a) zjišťování stavu stavby a pozemku; b) opatřování důkazů a dalších podkladů pro vydání správního rozhodnutí nebo opatření.*“

[17] Podle ustanovení § 172 odst. 4 stavebního zákona „*oprávnění ke vstupu se prokazuje zvláštním průkazem, ve kterém je uvedeno jméno, příjmení, zaměstnavatel a funkce oprávněné úřední osoby, rozsah oprávnění a vymezení platnosti průkazu. Průkaz musí být opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce osoby, která pověření vydala.*“

[18] Stavební zákon tedy upravuje podmínky pro vstup pracovníků stavebního úřadu nejen při vstupu na stavby a do staveb, ale rovněž při vstupu na cizí pozemky. Ze stavebního zákona přitom jednoznačně vyplývá, že je tak možno činit jen s vědomím vlastníka takového pozemku. Je přitom možno také odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, sp. zn. 5 As 38/2004 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 745/2006 Sb.), který sice řešil problematiku vstupu na pozemek dle zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož některé závěry však lze analogicky použít i na projednávaný případ, neboť právní úprava stavebního zákona a zákona o ochraně přírody a krajiny je v této skutečnosti obdobná. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ustanovení § 62 zákona o ochraně přírody a krajiny upravuje oprávnění pracovníka správního orgánu vstupovat na cizí pozemek. O takovém vstupu přitom musí být vlastník pozemku vyrozuměn: jak plyne přímo z citovaného ustanovení, vstup pracovníka správního orgánu na pozemek je vázán na povinnost prokázat se služebním průkazem. Ohledání dle § 38 správního řádu [tj. zákona č. 71/1967 Sb., nyní nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., pozn. krajského soudu] umožňuje správnímu orgánu, aby si mohl na základě vlastního pozorování a přímého srovnání zjištěných skutečností s výsledky dosavadního šetření učinit potřebné závěry pro své rozhodnutí. O ohledání jako o každém jiném důkazu musí být sepsán protokol (§ 22 zákona č. 71/1967 Sb.), v němž musí být provedený předmět ohledání popsán, popř. pořízen jeho náčrt nebo fotodokumentace. Účastníci řízení pak musí být k ohledání přizváni a mají právo klást otázky přítomným svědkům, popř. znalcům.*“

[19] Soud tedy uzavírá, že stavební úřad byl povinen vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na pozemek, na nichž byly umístěny předmětné objekty, vyrozumět. Povinnosti vyrozumět vlastníka pozemku o zamýšleném vstupu na vlastníkův pozemek nezbavuje stavební úřad ani okolnost, že místní šetření bylo v daném případě prováděno ještě před zahájením řízení.

[20] Ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu stanoví: „*Odvolační správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy,*

popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.“

[21] Podle právního názoru soudu je třeba konstatovat, že uvedená vada správního řízení (ke které bezpochyby došlo) neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalobce totiž ani v odvolání ani v žalobě neuvádí, jakým způsobem mohl popsáný (nesprávný) postup stavebního úřadu ovlivnit výsledek řízení, neboť skutečnosti zjištěné stavebním úřadem při tomto šetření žalobce nijak nezpochybnil, naopak z nich při podání odvolání, i při samotné žalobě, přímo vychází.

[22] Žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jak bylo tímto postupem zasaženo do jeho práv, jaké další skutečnosti by případně měl stavební úřad na místě zjistit nebo v čem jím učiněná zjištění neodpovídají skutečnosti. Nerozporuje ani fakticitu zjištění stavebního úřadu přímo na místě, tedy, že se dne 20. 11. 2012 objekty na místě samém nacházely, a jejich stav byl takový, jak uvádí ve svých rozhodnutích správní orgány. S ohledem na vše výše uvedené shledal tuto žalobní námitku soud **nedůvodnou**.

[23] Žalobce pochybení správních orgánů obou stupňů spatřuje především v posouzení maringotky jako stavby. Předmětem sporu je tedy otázka právní, a to, zda maringotka umístěná na pozemku specifikovaném shora, může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba.

[24] Stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnicí funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnicí funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnicí funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Pojmu „výrobek plnicí funkci stavby“ je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona).

[25] Podle ustanovení § 2 odst. 3, věty první, stavebního zákona, se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnicí funkci stavby.

[26] Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanoví, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[27] Mezi stranami není skutkového sporu, že předmětný objekt nezískal předmětná povolení v režimu stavebního zákona, ale sporná je vůbec již ta elementární otázka, jestli jej získat vůbec musel; tedy, jestli se jednalo o stavbu, resp. výrobek plnicí funkci stavby, jehož odstranění je možno vůbec nařídít. Žalovaný v daném případě dovozoval, že se jedná

o výrobky plnicí funkci rekreace, tj. že se jedná o výrobky sloužící ke stejnému účelu, k jakému by jinak byly na předmětném pozemku zbudovány stavby umístované a povolované pro účel sezónního ubytování (rekreaci). Žalobce tuto konstrukci zásadně odmítá.

[28] Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnicího funkci stavby dle stavebního zákona to, jaký účel plní a dále sekundárně to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístované na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Z toho vychází i stavební zákon např. v ustanovení § 79 odst. 2 při vymezení staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas [např. v písm. m) citovaného ustanovení: „cirkusové stany a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo“].

[29] Je tak nutno odmítnout ten názor, podle něhož výrobkem plnicí funkci stavby nemůže být nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. Stavební zákon hovoří zcela obecně o „výrobcích“ a nevyklučuje tedy z této definice předem žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, čj. 10 Ca 280/2008-78; publikován ve Sbírce NSS pod č. 2394/2011 Sb.)

[30] Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjeví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku (po jeho sejmutí z podvozku), ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola, sklad náradí či suchá nastálo postavená toaleta – lidově označována jako „kadibudka“).

[31] Jak dle soudu trefně dokládá komentářová literatura (Machačková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 899 s. S 18.) se kterou se soud zcela ztotožňuje, tak jedním z mnoha možných příkladů takových výrobků jsou „zahradní domky“, které si stavebníci jako zkompletovaný celek zhotovený u výrobce, zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem jsou tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek **ztratí svoji mobilitu**, tj. pokud by bylo záměrem jeho majitele osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům dle stavebního zákona. Jiný komentář (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář*. 3. aktualizace. Praha : C. H. Beck, 3/2014. K §2.) pak také trefně dodává, že jde zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty, které jsou na místo dovezeny a slouží k bydlení, aniž by před tím muselo nutně dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti.

Důvodem přiblížení výrobků plnicích funkci stavby ke klasickým stavbám je shodný následek, potažmo účel jejich užívání. Z toho důvodu není na místě je posuzovat odlišným způsobem.

[32] Jak vyplývá z listin založených ve spisové dokumentaci, tak také z fotografií obsažených ve správním spise, jejichž autenticitu žalobce nikterak nerozporoval, tak má soud za to, že se jedná jednoznačně o soubor výrobků, které dohromady tvoří „výrobek plnicí funkci stavby“ ve smyslu stavebního zákona, a to proto, že kromě samotné maringotky na kolech bílé barvy o velikosti cca 6,0 m x 2,0 m (jejíž vchod je z užší strany doplněný o 4 schůdky, které jsou zastřešeny), se z bočních stran schůdků nachází malý sklad o rozměrech cca 1,0 m x 1,0 m a výše cca 2,0 m, který je postaven na terénu a na každé straně maringotky jsou 2 okna opatřena mřížemi a na užší straně maringotky je 1 okno opatřeno mřížemi; dále je celá maringotka zastřešena střechou s přesahem cca 1,5 m po celé jedné straně, který je opřen do 2 nosných trámů, přičemž toto ve výsledku tvoří funkci tzv. pergoly; dále se v bezprostřední blízkosti nachází suchá toaleta (tzv. „kadibudka“) z palubkového obkladu, která je oplocena dřevěným plotem do výšky cca 1,0 m a dále se zde nachází návěs nákladního automobilu (bez kol!) o rozměrech cca 5,0 m x 2,0 m a výšce cca 2,0 m, který je umístěn přímo na terénu.

[33] Soud tedy jednoznačně shledává, že tento objekt, jako celek, není mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích, a při pokusu o jeho přemístění by bezpochyby došlo k jeho destrukci (viz zejména zapuštění 2 nosných trámů do terénu, které jsou základem pro nosnost „střechy“ nad maringotkou). Dle názoru zdejšího soudu je navíc zcela zřejmé (a to z funkčnosti zařízení celé stavby), že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku. Soud tedy činí jasný závěr, že se v daném případě jedná o „výrobek plnicí funkci stavby“, jehož odstranění mohlo být ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Zdejší soud také konstatuje, že k právnímu posouzení objektu jako výrobku, který plní funkci stavby, správním orgánům postačovaly informace obsažené ve správním spisu. Nebylo pak podle názoru zdejšího soudu ani potřebné, aby správní orgány jakkoli prokázaly trvalé či dlouhodobé umístění objektu na pozemku, protože již samotná nemožnost přemístění dané stavby, jak ji soud dovodil výše (a jak jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu), v sobě implikuje právě trvalé umístění objektu na daném pozemku. Tuto klíčovou žalobní námitku, která jako jediná šla do podstaty věci, soud tedy na základě všeho výše uvedeného vyhodnotil jako **nedůvodnou**.

[34] K tvrzení žalobce, že maringotka splňuje režim tzv. převozních značek, a tedy nemůže být stavbou, zdejší soud opakuje výše vyřčený závěr, že za situace, kdy je maringotka sice na kolech, ale je zastřešena střechou s přesahem podepřeným dřevěnými sloupky, což v důsledku vytváří tzv. pergolu a v její bezprostřední blízkosti se nacházejí další objekty tak, jak je popsáno výše, není pochyb o tom, že tento objekt je nemobilní, jako celek je výrobkem plnicí funkcí stavby a ze své podstaty vůbec nemůže být posuzován v režimu tzv. převozních značek. Nadto zdejší soud opětovně odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, čj. 10 Ca 280/2008-78; publikován ve Sbírce NSS pod č. 2394/2011 Sb.), že i motorové vozidlo může za splnění určitých kritérií podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona, jelikož se může v některých případech jednat o stavbu. Žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[35] K námitce žalobce, že správní orgány nepostupují ve všech obdobných věcech stejným postupem, a že je žalobce jejich jednáním diskriminován, zdejší soud konstatuje, že předmětem tohoto soudního řízení je přezkum zákonnosti napadeného (a prvostupňového) rozhodnutí, nikoliv přezkum postupu správních orgánů v jiných případech, proto soud ani nevidí důvod k připojení správních spisů z jiných správních řízení s jinými účastníky těchto řízení, jak navrhoval ve své replice žalobce. Krom závěrů uvedených výše, zdejší soud nadto shledává, že z obsahu správního spisu, ani z vydaných rozhodnutí v této přezkoumávané věci, nelze v žádném případě dovodit jakékoliv zaujaté či podjaté chování správních úřadů a zapojených úředních osob vůči žalobci. Vydaná rozhodnutí jsou zcela standardními rozhodnutími v obdobných věcech, a krom procesního pochybení, které soud vytkl správním orgánům v bodě [19] tohoto rozsudku, byla přezkoumávaná rozhodnutí vydaná zcela v souladu se zákony a byla taktéž zachována veškerá procesní práva žalobce. K tomuto pak soud dodává, že z vyjádření žalovaného vyplývá, že není pravdou, že by v lokalitě „štěrkových jezer“ nařídil odstranění stavby pouze žalobci (jako další řízení žalovaný uvedl nařízení odstranění staveb na pozemcích č. 808/9; č. 808/8; č. 3169; č. 3729/3; č. 3729/8; č. 3729/15 nebo č. 3729/12 v k. ú. Chylice). Soudu je navíc z jeho činnosti známo, že některé z těchto řízení byly také předmětem jeho soudního přezkumu (krom tohoto soudního řízení jsou to pak řízení vedená u zdejšího soudu ve věci pod sp. zn. 29A 99/2010 nebo pod sp. zn. 31A 4/2014). Zdejší soud tedy k této žalobní námitce uzavírá, že v daném řízení nebyla porušena ani zásada legitimního očekávání, zásada rovného přístupu k dotčeným osobám a ani zásada předvídatelnosti; v daném řízení bylo postupováno dle soudu v souladu se zákonem a uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[36] K dalším námitkám soud uvádí, že odkaz žalobce na ustanovení § 79 odst. 3 písm. j) stavebního zákona je v dané věci, krom výše uvedeného, irelevantní i z toho důvodu, že předmětné ustanovení bylo zrušeno k 31. 12. 2012 a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 17. 7. 2013. Dále soud nevidí důvodu provádět jako důkaz dokumentaci k dělení pozemku č. p. 2749 v k. ú. Chylice, jelikož není patrné, k čemu by tento důkaz sloužil, a co jím chce žalobce prokázat. Ze stejného důvodu pak soud považuje za nadbytečné provádět jako důkaz přehled správních řízení se společností DOBET a.s. či stanovovat předběžnou otázku v legálnosti „Ochranného pásma II. stupně pro vodní zdroj Ostrožská Nová Ves, lokalita 2“, když žalobce konkrétně neuvedl, v čem tato předběžná otázka (či správní řízení se společností DOBET a.s.) mají souviset s probíhajícím soudním řízením a se zákonností napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Také smysl odkazu žalobce na územní plán obce, kde je předmětný pozemek uveden jako vodní plocha, není soudu zřejmý. Na tomto místě soud jen pro úplnost dodává, že o to víc pak nelze na předmětném pozemku umisťovat a realizovat stavby, protože tyto by nebyly v souladu s územně plánovací dokumentací, jak to požaduje stavební zákon [srov. ustanovení § 90 písm. a) a § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona]. Také všechna další tvrzení a návrhy žalobce uvedená v jeho vyjádření ze dne 25. 1. 2016 (viz bod [9] tohoto rozsudku) nesouvisí s předmětem tohoto soudního řízení, resp. není soudu zřejmé, co jimi žalobce chce prokázat. I tyto žalobní námitky tedy soud musel shledat jako **nedůvodné**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[37] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[38] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu